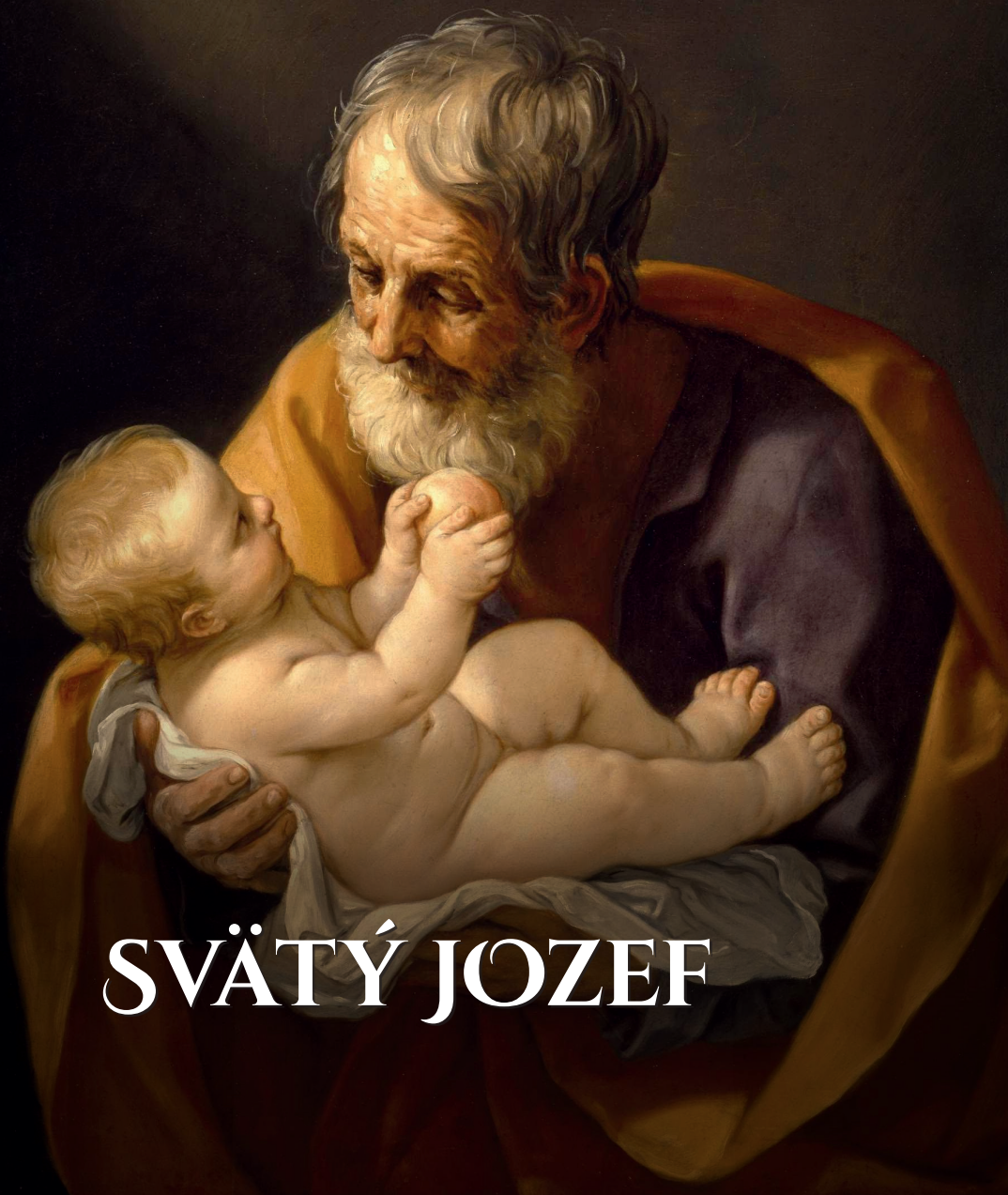

ISSN 2585-9552

SPOJENECTVO S MÁRIOU

Číslo 15 jún 2021 IV. ročník

SVÄTÝ JOZEF

Milí čitatelia,

prichádzame k Vám po dvoch mesiacoch opäť s novým číslom. Konečne sa otvorili dlho zavreté kostoly nielen vo svete, ale najmä u nás na Slovensku. Modlime sa a verme, že sväté omše slúžené len online v TV sa stanú definitívne minulosťou. Modlime sa k Panne Márii i Pánovi Ježišovi, aby sme už nikdy neboli zbavení možnosti plnohodnotne sa zúčastniť na Svätej omši, pretože bez Svätej omše nie je náš život plnohodnotný.

Ochrana pred Covidom-19 nesmie zatlačiť do úzadia Pána Ježiša Krista a jeho obeť na Kríži, poslušnosť hygienikom a politikom by nás už nikdy viac nemala zbaviť Božej prítomnosti, bez ohľadu na pandemické predpisy.

Už druhé sviatky Veľkej noci sme teda prežili pred zavretými dverami chrámov, dnes sa však kostoly pomaly otvárajú a nám veriacim svitá nová nádej. Podobne ako sa sv. Jozef, ktorému je okrem iného venované naše aktuálne číslo časopisu, vracal s rodinou z Egypta, aj my sa vraciame do našich chrámov. Vráťme sa tam bez strachu a s radosťou.

Čoskoro si pripomenieme sviatok Zoslania Ducha Svätého a sviatok Božieho Tela. Majme na pamäti, že Náš Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych a zachránil nás pred smrťou a ztrate. Modlime sa, aby nás na Turíce naplnil Duch Svätý odvahou, oslávme v Božej prítomnosti sviatok Božieho Tela, pripomeňme si v hlbokjej úcte sviatok Apoštolov Petra a Pavla, sviatok našich vierozvestcov Cyrila a Metoda a spoľahnime sa na pomoc Našej Nebeskej Matky, ktorá je našim najlepším spojencom v boji proti úkladom diavla.

Za celú redakciu Vám prajem hlboké prežívanie viery a dôveru v Božiu vôľu a lásku, bez strachu a v Božej blízkosti.

Na záver by som chcel ešte dodať, že vďaka Vašej pomoci sme pomohli obnoviť kaplnku Panny Márie Fatimskej v Trnave, kde sa budú zvlášť na úmysly všetkých členov Fatimského Apoštolátu raz v mesiaci slúžiť sväté omše. Takisto sme finančne podporili Univerzitné pastoračné centrum biskupa Jána Vojaššáka pri Katolíckej univerzite v Ružomberku a prispeli sme na obnovu oltára a mobiliáru v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Skýcove. Všetkým Vám, našim podporovateľom tak patrí nehnúca vďaka.

V Ježišovi a Márii

Branislav Kvasorovský
šéfredaktor

OBSAH

Hlavná téma

Svätý Jozef 4

Pokladnica viery

Svätý Jozef, ženích Panny Márie, 6

Slovo kňaza

Osvedčený postup ako mať dobré manželstvo a rodinu 8

Morálka Cirkvi

Prehánajú to Slováci s mariánskou úctou? 11

Problémy Vatikánu s nemeckými biskupmi 14

Vzory Cirkvi

Blahoslavená Laura Vicuňová obetovala svoj život, aby odvrátila svoju matku od hriechu 17

Pius IX. a „duch nových čias“ 20

Ruženec - záchrana pre svet

Sila ruženca v hľadaní milosti nevyhnutných pre náš osobný život. 24

Fatimský apoštolát:

Mária je tiež moja Matka. 26

Listy od priateľov 28

Prečo Matka Božia plače? 30

Mariánske strany:

Malá Vieska 32

Obálka

Guido Reni

Sv. Jozef a dieťa Ježiš

Svätý Jozef

O svätom Jozefovi nemáme veľa biografických údajov. Vieme, že pochádzal z Dávidovej kráľovskej dynastie. Bol panicom, oženil sa s Pannou Máriou, s ktorou aj po uzavretí manželstva žil v panenstve...» **str. 4**

Osvedčený postup ako mať dobré manželstvo a rodinu

„Pane Ježišu Kriste, ktorý si sa podvoľil Márii a Jozefovi, čím si rodinný život posvätil nevýslovnými čnosťami, daj, aby sme sa s pomocou oboch poučili z príkladov tvojej svätej Rodiny a tak dosiahli s nimi večné...» **str. 8**

Prehánajú to Slováci s mariánskou úctou?

Keď som jedného májového večera išiel slúžiť svätú omšu do jedného kostola, spravovaného rehoľníkmi, celý deň som uvažoval o čom kázať. Akosi mi neprichádzala inšpirácia. Keď som sa dlhšie modlil, tak som si povedal: veď predsa o Panne... » **str. 11**

SPOJENECTVO S MÁRIOU

ŠÉFREDAKTOR

Branislav Krasnovský

ČLENOVIA REDAKCIE

Branislav Michalka, Mikuláš Hučko, Milan Paulus

GRAFIKA

Martin Matušák

VYDAVATEĽ A DISTRIBÚTOR

Nadácia Slovakia Christiana

IČO: 50468332

ADRESA REDAKCIE

Palackého 4, 811 02 Bratislava

tel.: 02 / 222 000 63 (po-pia 8.30-16.00 hod.)

e-mail: redakcia@spojenectvosmariou.sk

webová stránka: www.slovakiachristiana.sk

Náklad: 18 500 kusov

Registrácia na Ministerstve kultúry SR pod číslom 5682/18

ISSN: 2585-9552

Vychádza dvojmesačne. 3/2021 Nepredajné.

SVÄTÝ JOZEF

O svätom Jozefovi nemáme veľa biografických údajov. Vieme, že pochádzal z Dávidovej kráľovskej dynastie. Bol panicom, oženil sa s Pannou Máriou, s ktorou aj po uzavretí manželstva žil v panenstve.

Bol pri narodení Pána Ježiša. Putoval s Božským dieťaťom a s Pannou Máriou do Egypta a naspäť. Po návrate sa však už nikde nespomína. Sväté písmo o ňom mlčí. V čom spočíva krása mŕtvania Písma o sv. Jozefovi? Aký aspekt ducha Cirkvi žiari v tomto tichu?

Svätý Jozef bol najväčším svätým alebo jedným z najväčších svätých Cirkvi. Niektorí tvrdia, že najväčším svätým je buď sv. Ján Krstiteľ alebo sv. Ján Evanjelista. Tak či onak, existujú veľmi dobré dôvody predpokladať, že tým najväčším svätcom bol sv. Jozef. Človek by očakával, že o takomto veľkom svätcovi bude dostatok poučného životopisného materiálu. Opak je však pravdou: Písmo aj Tradícia o ňom hovoria veľmi málo. Ako to vysvetliť? Najprv si môžeme všimnúť, že Písmo sa aj o Panne Márii, ktorej svätosť je ešte väčšia než svätého Jozefa, zmieňuje iba párkrát. Pritom ona je majstrovským dielom stvorenia, neporovnateľným so všetkými ostatnými. Prečo sa teda Písmo o týchto dvoch veľkých osobnostiach zmieňuje tak stručne? Ako dôvod sa tradične uvádza, že obaja boli veľmi pokorní a rozhodli sa nebyť v centre pozornosti, aby umožnili Pánovi žiariť a prijať všetku česť a slávu. Je to pravda, ale je v tom ešte aj čosi iné, čosi, čo od-

ráža ducha katolíckej Cirkvi. Akékoľvek veľkolepé činy v ich živote zatienila skutočnosť, že Panna Mária bola Matkou Stvoriteľa a sv. Jozef bol pestúnom nášho Pána Ježiša Krista a manželom Panny Márie. Vedľa toho všetko ostatné bledne a stráca na dôležitosť.

Zoberme si napríklad dve mimoriadne skutočnosti: rozpaký sv. Jozefa pre tehotenstvo Panny Márie a jej kňazstvo na svadbe v Káne, kde prosila a získala zázrak od nášho Pána. Svätý Jozef zaujal veľmi vznešené postavenie. Panna Mária urobila čosi pozoruhodné. Ale tieto fakty blednú zoči-voči majestátu, ktorý ona mala ako matka a on ako otec Božieho syna.

Môžeme analyzovať aj skutočnosť, že sv. Jozef bol vybraný, aby sa stal manželom Panny Márie. Pokiaľ ide o ňu, Boh bol veľmi opatrný. Rešpektoval ju a vážil si ju natoľko, že počas Umučenia, keď dovolil, aby nášho Pána morálne urážali a fyzicky mučili, nedovolil nikomu ani len malíčkom sa jej dotknúť. Keď si teda Boh tak vysoko vážil Pannu Máriu, je logické, že aj pri výbere jej manžela bol veľmi dôkladný. Vybral manžela primeraného k nej, aby tvorili dokonalú rodinu.

Čo však znamená byť primeraný úrovni Panne Márie? Už len titul – manžel Panny Márie – ďaleko presahuje všetko, čo sv. Jozef v živote uro-

bil alebo mohol urobiť. A tu vyvstáva ďalšia otázka: Čo môže byť obdivuhodnejšie, ako byť vybraný za pestúna Boha? Tomu sa nič nevyrovná.

Je tu ešte dokonca čosi oveľa krajšie. Božská Prozreteľnosť dovolila rozvinúť kult sv. Jozefa i Panny Márie. Tieto kulty nevznikli na základe informácií o nich. Vychádzali z teologických úvah o tom, že sv. Jozef a Panna Mária boli otcom a matkou Boha. Preto sú najväčší spomedzi svätých. Týmto Boh nechal na človeka, aby si domyslel morálne profily týchto dvoch svätých na základe zdrojov Zjavenia. Pretože katolíci Písmo voľne neinterpretujú, riadia sa Učiteľským úradom a solídny teológmi. Keď Boh nevyjavil podrobný popis života sv. Jozefa a Panny Márie, povzbudil a inšpiroval Cirkev, aby rozjímala o mnohých

ich aspektoch a učila sa od hierarchie. To znamená, že chce, aby svätci a teológovia vypracovali doktrínu z toho mála údajov, ktoré nám dal. Chce, aby človek destiloval z Písma a z Tradície zdravú náuku, ktorú tam skryl, tak, ako včely čerpajú nektár z kvetu. Keď niekto vidí kvetinu, nepredstavuje si, že by v jej vnútri mohlo byť čosi sladké. To isté platí o mnohých pravdách Zjavenia, najmä vo vzťahu k sv. Jozefovi a Panne Márii. Z mlčania Písma o sv. Jozefovi a Panne Márii možno teda vyvodíť Boží súhlas s hierarchickým charakterom katolíckej Cirkvi.

Je to pozoruhodný spôsob, ako lepšie porozumieť jednej z krásnych stránok katolíckeho ducha.

Plinio Corrêa de Oliveira

SVÄTÝ JOZEF, ŽENÍCH PANNY MÁRIE

Jozef bol zo šiestich bratov. Jeho rodičia žili v Betleheme, vo veľkom dome. Bol to dávny dom kráľa Dávida, avšak z tohto pôvodného domu zostali už len hlavné múry. Jeho otec sa volal Jakub...

Videla som, ako v Jozefovej záhradke jeho bratia často tajne zašliapavali rastliny alebo ich vytrhávali. Vždy s ním zaobchádzali ako s menejcenným, on to však trpezlivo znášal. Keď sa modlil v stĺporadí okolo nádvorja, obrátený k stene, často ho sácali. Raz som videla, ako jeden z nich, keď sa takto modlil, kopol ho nohou do chrbta, bez toho, aby Jozef niečo spozoroval. Brat svoj pokus opakoval, až Jozef spadol, a ja som pochopila, že bol duchom neprítomný, celkom ponorený v Bohu. Nepomstil sa však, ale v klude odišiel, a vyhladal si iné, tiché miesto.

Anna Katarína Emmerichová – Život Panny Márie

NENÁPADNOSŤ PANNY MÁRIE A SV. JOZEFA

Povedali sme už, že vnútorný život je čistým a bohatým zdrojom najvznešenejších prejavov lásky k duším a lásky, ktorá uľahčuje útrapy pozemského života. Povšimnime si jeho užitočnosti ešte z iného stanoviska.

Nazvali by sme vnútorný život Panny Márie a svätého Jozefa sebeckým? Aké rúhanie, aký nezmysel! A predsa nijako nevynikali vonkajšou činnosťou. Len vyžarovanie ich intenzívneho vnútorného života, zásluha ich modlitieb a obetí za spásu ľudstva stačili, aby sa Panna Mária stala kráľovnou apoštolov a svätý Jozef ochrancom celej Cirkvi.

Domýšľavý blázon, kto nevidí nič len svoje vlastné vonkajšie skutky a ich výsledky. Hovorí s Martou vo sv. evanjeliu: „Sestra ma nechala samotnú slúžiť.“

Duša všetkého apoštolátu – J. B. Chautard O.C.R.

VZŤAH PÁNA JEŽIŠA K JEHO MATKE

Na chvíľu sa obrátim na teba, môj milovaný Ježišu, aby som sa postážoval tvojmu božskému Majestátu: väčšina kresťanov, dokonca i tí vzdelanejší, nepoznajú to nevyhnutné puto medzi tebou a tvojou svätou Matkou. Pane, ty si vždy s Máriou a ona je vždy s tebou a ani nemôže byť bez teba: ináč by prestala byť tou, ktorou je. Je tak milosťou premenená v teba, že to nie ona žije, že to už nie je ona, ale si to ty, môj Ježišu, ktorý v nej žiješ a kraľuješ dokonalejšie než vo všetkých anjeloch a blažených.

Och! Keby sme len poznali slávu a lásku, ktorej sa ti dostáva v tomto obdivuhodnom stvorení, potom by sme prechovávali k tebe aj k nej iné city, než aké máme teraz. Je s tebou spojená tak dôverne, že by bolo ľahšie oddeliť svetlo od slnka alebo teplo od ohňa a – možno ešte zveličiť – ľahšie by bolo oddeliť od teba všetkých anjelov a svätých než božskú Máriu: lebo ona ňa vrúcnejšie miluje a dokonalejšie oslavuje než všetky ostatné stvorenia dovedna.

Sv. Ludovít Maria Grignon z Montfortu – O pravej úcte k Panne Márii

VEČNÉ NEPRIATELSTVO PANNY MÁRIE A DIABLA

Boh ustanovil a utvoril len jediné nepriateľstvo, a to nezmieriteľné, ktoré pretrvá a bude rásť až do konca: nepriateľstvo medzi Máriou, svojou dôstojnou Matkou, a diablom; medzi deťmi a služobníkmi svätej Panny a deťmi a prisluhovačmi Lucifera. A to až do takej miery, že najstrašnejším nepriateľom diabla, akého kedy Boh ustanovil, je Mária, jeho svätá Matka.

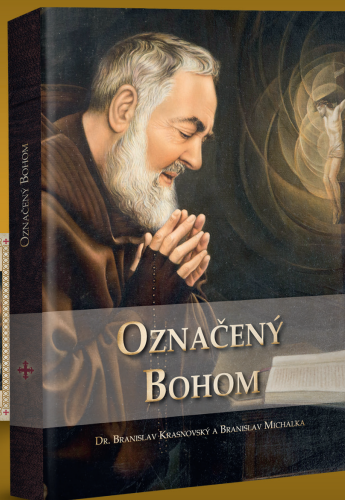
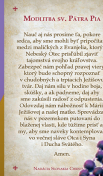
Už v Raji – i keď vtedy existovala ešte len v Božom pláne – ju obdaril takou veľkou nenávisťou voči tomuto prekliatemu nepriateľovi Boha, takou veľkou schopnosťou odhaľovať zloby tohto starého hada a takou veľkou mocou poraziť, sklátiť a rozdrviť tohto pyšného bezbožníka, že sa jej bojí viac než všetkých anjelov a ľudí dohromady, a v istom zmysle i viac než samého Boha.

Sv. Ľudovít Maria Grignon z Montfortu – O pravej úcte k Panne Márii

PÁTER PIO | www.paterpio.sk OZNAČENÝ BOHOM

Podporte šírenie
úcty k sv. pátrovi Piovi

Nová kniha
+
darček
(voňavý ruženec)

SV. PÁTER PIO ORODUJ ZA SLOVENSKO!

OSVEDČENÝ POSTUP AKO MAŤ DOBRÉ MANŽELSTVO A RODINU

„Pane Ježišu Kriste, ktorý si sa podvolil Márii a Jozefovi, čím si rodinný život posvätil nevýslovnými čnosťami, daj, aby sme sa s pomocou oboch poučili z príkladov tvojej svätej Rodiny a tak dosiahli s nimi večné spoločenstvo.“

V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen. Drahí bratia a sestry, táto modlitba, ktorú Cirkev dnes vkladá do sv. omše, nás učí na jednej strane o veľkej pokore Boha a na strane druhej veľkej dôstojnosti ľudskej rodiny. Náš Pán si totiž vybral práve rodinu za miesto, do ktorej sa chcel narodiť. Chcel mať pozemskú matku a chcel, aby táto mala pozemského ženicha, sv. Jozefa. Pán chcel žiť tridsať rokov skrytým životom v tejto rodine a dobrovoľne sa chcel nechať vo svojom najsvätejšom človečenstve živiť a vychovávať, aby bol čo najviac podobný nám ľuďom.

Aký mal tento čas význam? Nebolo to preto, žeby to Kristus potreboval. On sám je ten, kto dával všetok zmysel a všetky čnosti domovu Márie a Jozefa – nemohol sa v skutočnosti od nich ničomu naučiť, pretože vlastní najvyššiu dokonalosť. Rodinný život si vybral preto, aby nám ukázal dôležitosť rodiny, pretože práve rodina je miestom, kde sa rodia deti a kde sa pripravujú na svoje životné poslanie, podobne, ako sa pripravoval sám Ježiš.

Všimnime si, aký poriadok vládol v svätej Rodine. V jej centre stál Kristus, ktorý dával rodine vlastný zmysel.

Panna Mária aj sv. Jozef žili v opravdivom manželstve, ono bolo celkom preniknuté nadprirodzeným duchom, no existovalo kvôli dieťaťu Ježiš. Obaja viedli rodinný život, pracovali, starali sa o domácnosť – kvôli božskému dieťaťu Ježiš. Nádherne sa na nich napĺňa Božie slovo o manželstve: „*A budú dvaja v jednom tele.*“ Týmto jediným „telom“ bolo vtelené Slovo, Ježiš Kristus. On ich spájal.

Ak uvažujeme o každom jednom z členov sv. Rodiny, ani jeden nebol rovný tomu druhému. Kristus – Boh, Panna Mária – bez dedičného hriechu vyvolená za matku Boha, sv. Jozef – spravodlivý, pozorný, dokonale podriadený Bohu a jeho matke. Napriek tomu panovala vo sv. Rodine úžasná jednota, súlad, prekypovala plnosť lásky, nesmierny takt a pozornosť jedného k druhému. Pretože všetkým záležalo na tom, aby miloval v druhom to, čo bolo Božské.

Dokazuje to aj dnešné evanjelium, v ktorom počujeme, že Márii a Jozefovi sa chlapec Ježiš stratil z dohľadu a tri dni ho nemohli nájsť. Akú veľkú úzkosť obaja svätí rodičia prežívali? Stratili Ježiša. Čo môže byť horšie? Keď ho naši sedieť medzi učencami, aj im samým

sa dostane božského poučenia: „*Prečo ste ma hľadali? Či ste nevedeli, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?*“ A evanjelista dodáva: „*Ale oni nepochopili odpoveď, ktorú im dal.*“ No predsa „im bol poslušný“ a jeho matka „nad týmto všetkým uvažovala“.

Toto je nádherný príklad pokory a lásky. Nikto nikoho neobviňuje, lež miluje a hľadá, uvažuje, aby videl v druhom to, čo je Božské. Toto je pravdivý príklad. Hoci Panna Mária a sv. Jozef vlastnili zvláštne milosti a dary, neboli odtrhnutí od života a preto nie je správne, aby sme si ich zromantizovali, akoby žili rozprávkový život, odlišný od toho nášho. Boli nám podobní vo všetkom – okrem hriechu. A to je zásadná pravda. Ak ľudia chcú žiť v rodinách, podobní sv. Rodine, je pre nich dôležité, aby každý jeden z členov rodiny čerpal zo sviatostí, žil neustále v milosti posväcujúcej. Lebo práve hriech rozvracia srdcia jednotlivcov, až napokon rozvráti celé rodiny. Najmä hriech pýchy – neochota priznať si zlyhanie, slabosť, ustavičné vyhováranie sa na to či ono.

Podkladom je kríza manželstva. Mnohí mladí vstupujú do rodiny ako individualisti, túžia po naplnení vlastných snov. Na svojho manželského partnera často pozerajú ako na onoho „plniča môjho šťastia“. Neprijímajú fakt, že manželmi sa nestávajú pre seba, lež pre druhého. Sv. Tomáš učí, že prvým cieľom manželstva je otvorenosť voči životu – priviesť na svet deti. Druhým cieľom je vzájomná manželská láska a pomoc v starosti o deti i o seba navzájom. Obaja manželia majú žiť čnostne – budovať dobré návyky – a takto majú vychovávať aj deti. To je zmysel manželstva.

Manželská láska je špecifickým druhom priateľskej lásky a táto láska rastie, keď obaja „všetko spolu zdieľajú“, najmä však to, čo je ťažké. Čo však znamená skutočne milovať druhého? Sv. Tomáš hovorí, že v skutočnej láske ide o to „*milovať v druhom to, čo je Božské (...) milovať druhého v Bohu.*“ V tomto zmysle je treba milovať v druhom to, čo je dobré, čnostné. Ani jeden z manželských partnerov nemôže milovať v druhom to, čo je zlé, čo je nerestné, či priam hriechne, ako ani zlozvyky a chyby. Tu sú si obaja pomocou. Neresti, chyby a hriechy si majú pomôcť odhaliť, taktne a s láskou pomenovať a napomôcť si ich odstrániť.

Kresťanskí manželvia však vedia, že ich manželstvo, ktoré jediné je rámcom spoločného života muža a ženy – nijaké iné spolužitie, žiadne iné formy, tie všetky nie sú čnostné, sú hriechne a preto nevedú ku skutočnému šťastiu –, že toto kresťanské manželstvo je hlboko prepojené s najsvätejšou obetou nášho Pána. Preto sa obaja musia navracáť k obete sv. omše, pravidelne s pokorou vyznávať svoje hriechy vo sv. spovedi. Týmto sa vlastne akoby obnovujú ich manželské sľuby a záväzky, získavajú pomoc a silu pre rodinný život. Len skrze pomoc milosti Božej potom môžu správne vychovávať deti. Tie sú radostným darom od Pána, nie záťažou. Rodičia by mali dať deti pokrstiť čím prv, nečakať na nejakú vhodnú chvíľu, na rodinnú oslavu. Nadprirodzený život je viac, ako svetské radosť. Rodičia potom učia v prvom rade deti modlitbe, sú prvými zvestovateľmi viery. Milí rodičia, hovoríte deťom o Pánu Bohu? Modlíte sa s nimi? Teraz, keď deti trávajú veľa času doma, skúmate, či poznajú aj pravdy viery?

Slovo kňaza

Vediete množstvo rozhovorov, patria sem aj rozhovory o našej svätej viere, duchovnom živote, sviatostiach, osobe božského Spasiteľa? Vy ste prvými učiteľmi náboženstva. To je vašou vážnou povinnosťou. Toto sa raz bude požadovať od vás na poslednom súde. Z tohto vyviera čnostná výchova. Učiť deti čnostiam znamená učiť ich veľkodušnosti, nie egoizmu, učiť ich priznať si chybu, pretože je zlá, nie sa tešiť, že chybu dieťa šikovne ukrylo a nik ju neodhalil. Učiť deti zodpovednosti, nie povrchnosti. Rodičia sa nemajú usmievať nad „malými“ či „zlatými“ chybami detí. S láskou ich majú naprávať, pretože aj v nich majú milovať to, čo je Božie. Netreba zabúdať deti upozorňovať na výber povolania – aj tohto duchovného. Rodičia môžu a majú deti vedome viesť aj k tomu, aby si zvolili

kňazstvo či zasvätený život. Napokon, sú rodiny, nad ktorými sa, aj napriek dobrej vôli, rozťahujú temné mraky ťažkostí, nezhôd, zloby, osobných chýb a zranení. Tu je potrebný božský liek sviatostí a blízkosť spriatelených rodín najviac. Tomu, kto úprimne chce a prosí, Pán nikdy neodmietne pomoc a potrebnú milosť.

Dnes teda zvlášť, drahí bratia a sestry, prosme za rodiny – za tie svoje, za rodiny v ťažkostiach, i za mladé rodiny. Aby vždy pozerali na sv. Rodinu ako svoj vzor. Panna Mária, kráľovná rodiny, oroduj za nás. Sv. Jozef, ochranca sv. Cirkvi a rodín, oroduj za nás.

V mene Otca i Syna i Duchu Svätého.
AMEN

vdp. R. Rajčák

POŠLITE NÁM SVEDECTVO!

*Modlite sa Korunku k Božiemu milosrdenstvu?
Máte vo svojej domácnosti obraz milosrdného Pána Ježiša?
Poznáte Denníček sv. sestry Faustíny?
Zmenila táto pobožnosť a úcta život Vám alebo Vaším
blízkym?*

Prosím, napíšte nám svoje svedectvá, ktoré použijeme pri príprave novej knihy o úcte k Božiemu milosrdenstvu!

Svedectvo nám môžete zaslať poštou na adresu:

*Nadácia Slovakia Christiana
Palackého 4
811 02 Bratislava*

alebo emailom na:

redakcia@spojenectvosmariou.sk

Zanechajte, prosím, svoj telefonický kontakt - autorov vybraných textov budeme kontaktovať tiež ich odmeníme!

PREHÁŇAJÚ TO SLOVÁCI S MARIÁNSKOU ÚCTOU?

Ked' som jedného májového večera išiel slúžiť svätú omšu do jedného kostola, spravovaného rehoľníkmi, celý deň som uvažoval o čom kázať. Akosi mi neprichádzala inšpirácia. Keď som sa dlhšie modlil, tak som si povedal: veď predsa o Panne Márii!

Toľko útokov sa šíri proti jej úcte. Bol mesiac Márie, a preto bolo vhodné povzbudiť veriacich k Mariánskej úcte, pretože ona je zaručenou cestou do hĺbín duchovného života, ktorého cieľom je zjednotenie sa s Ježišom. Keď som skončil slávenie svätej omše, prišiel za mnou český rehoľník, ktorý sa ma opýtal: „*Otče, nezdá se Vám, že tady na Slovensku to s Mariánskou úctou přeháníte? Vždyť na to upozorňuje taky náš známý pražskej teolog.*“

Odvolačkou na známeho pražského teológa to zaklincoval, iste chápeme o koho išlo, a preto už nebol potrebný ďalší komentár.

Milovaní Bratia a Sestry!

Ako odpovedáme my na takúto kritiku? Nie sme my Slováci príliš „pobožnostkarski“? Nie je modlitba ruženca, len modlitbou pre staré babyčky? Keď sme minulú nedeľu rozjímali o potrebe „prebudenia sa“ k čomu nás pozýval sv. Pavol, čiže o potrebe mať osobný vzťah s Bohom, rozjímali sme práve aj o potrebe náboženského poznania. To je nevyhnutný krok k osobnej viere. Avšak mariánska úcta a modlitba svätého ruženca sú práve tým prostriedkom prebudenia sa, osobného vzťahu s Bohom. Tak ako si Boh vyvolil Máriu, aby sa z nej narodil

Spasiteľ pred 2000 rokmi, tento Boží výrok platí aj dnes. Mária je tou, ktorá nás privádza k svojmu Synovi Ježišovi Kristovi, teda je tou „*prostřednicou duchovného života*“ ktorú všetci potrebujeme a uvedomujeme si to zvlášť v Adventnom čase.

Korene súčasného úpadku mariánskej úcty siahajú až do čias pred II. vatikánskym koncilom, avšak naplno sa prejavili až na koncile samotnom. Niet sa čomu čudovať, keď jeden z teológov, ktorí mali v koncilovom období najväčší vplyv na náuku o Panne Márii, René Laurentin napísal nasledovné: „*Mariánske hnutie je bezpochyby plodné, horlivé, prosperujúce. Nie je však jeho hojnosť prehnaná? Nie je jeho intenzita nezdravá?*“ Podľa Laurentina predstavovala aprioristický smer zameraný na absolútne vyvyšovanie Panny Márie. Túto tendenciu treba „očistiť“, aby bola kompatibilná s požiadavkami ekumenizmu a novej teológie. [1][2] Hoci napríklad biskupi krajín, ako sú Švajčiarsko, Holandsko či Belgicko presadzovali úplné vynechanie mariánskej otázky z tzv. ekumenických dôvodov, napokon si môžeme prečítať krásnu poslednú kapitolu dogmatickej konštitúcie *Lumen Gentium*.

V 65. bode nám posledný Ekumenický koncil poukazuje na to, aký má byť náš vzťah s Máriou a dáva nám hodnotný bod na našu adventnú prípravu: „*Kým v Preblahoslavenej Panne Cirkev už dosiahla dokonalosť bez škvrny a vrásky (porov. Ef 5, 27), veriaci v Krista sa ešte snažia, aby zvíťazili nad hriechom a rástli vo svätosti. Preto upierajú zrak na Máriu, ktorá žiari celému spoločenstvu vyvolených ako vzor čnosti. Cirkev na ňu s láskou myslí a rozjíma o nej vo svetle Slova, ktoré sa stalo človekom, a tak s posvätnou úctou preniká čoraz hlbšie do najväčšieho tajomstva vtelenia a stále viac a viac vrastá do podobnosti so svojím Ženíchom. Lebo Mária, úzko spätá s dejinami spásy, určitým spôsobom zjednocuje a odzrkadľuje v sebe základné pravdy viery, a preto, keď sa o nej káže a keď sa uctieva, privádza veriacich k svojmu Synovi a k jeho obeť, ako aj k láske k Otcovi.*

No i Cirkev tým, že hľadá Kristovu slávu, stáva sa podobnejšou svojmu vznešenému vzoru, pričom neprestajne rastie vo viere, v nádeji a láske a vo všetkom hľadá a plní Božiu vôľu. Z toho dôvodu Cirkev pri svojej apoštolskej činnosti právom hľadá na tú, ktorá porodila Krista, počatého z Ducha Svätého a narodeného z Panny preto, aby sa skrze Cirkev narodil a rástol aj v srdciach veriacich. Táto Panna bola vo svojom živote vzorom tej materinskej lásky, ktorou sa majú dať preniknúť všetci, ktorí spolupracujú s Cirkvou na jej apoštolskom poslaní na znovuzrodení ľudí.“ [3]

Ako to trefne pomenoval v jednom svojom spise otec Hieronym Kieffer, následkom liberálnej pokoncilovej teológie sa Panna Mária presunula

z kostola do sakristie, nuž a keď ju tam odložili, ľud sa tam za ňou vydal tiež. Vlak bol rozbehnutý, v Holandsku, Francúzsku či Belgicku sa vyhadzovali z kostolov sochy Panny Márie, či Božského srdca, vraj to je už prekonané, je to len novodobá pobožnosť, ktorá nemá opodstatnenie v písme ani u Cirkvnych otcov. Pavol VI. sa snažil hasiť čo sa dalo, keď napísal ako svoju reakciu na úpadok mariánskej úcty a horlivosť progresívnych teológov encykliku *Marialis Cultus*.

Pápež okrem bohatej obhajoby Mariánskeho kultu a jej prežívania zvlášť v podobe modlitby Anjel Pána a Ruženca, nám zanechal aj formu adventného posolstva o tom, ako je Mariánska úcta spojená s týmto obdobím: „*Takým spôsobom veriaci, ktorí uplatňujú ducha posvätnnej adventnej liturgie vo svojom živote, rozjímajúc o nevýslovnej láske, akou panenská Matka očakávala Syna, 17 sú pobádaní vziať si ju za vzor a pripravovať sa ísť v ústrety prichádzajúcemu Spasiteľovi bedliaci v modlitbe a jasajúci v jeho chvále.*“ 18 „*Je osožné všimnúť si aj to, ako adventná liturgia spája očakávanie Mesiáša a očakávanie slávneho Kristovho návratu s podivuhodnou pripomienkou Matky.*“ [4]

Ak sa spätne pozrieme na dejiny, rozbehnutý vlak progresívnej teológie sa pápežovi Montinimu nepodarilo zastaviť, pretože po koncile naplno prepukla aj sexuálna revolúcia roku 1968, ktorá v podobe dúhovej ideológie pokračuje dodnes. Je ťažké nevidieť súvislosť medzi úpadkom Mariánskej úcty a už zmienenou sexuálnou revolúciou. Jasným svetlom v náuke o Panne Márií bol pontifikát Jána Pavla II., ktorého náuku o Matke Božej

nazýva jeden z významných mariológov súčasnosti, Mons. Artur Burton Calkins „jeho najvzácnejším pokladom, ktorý nám zanechal“. [5] Mariánske heslo *Totus Tuus* je jednoznačným prihlásením sa k Mariánskej tradícii v línii sv. Ludovíta Grigniona z Montfortu a jeho diela *O pravej úcte k Panne Márii: „Matka Vykupiteľa má v pláne spásy svoje presné miesto, lebo: – keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom, aby vykúpil tých, čo boli pod zákonom a aby sme dostali adoptívne synovstvo. Pretože ste synmi, poslal Boh do našich srdiec Ducha svojho Syna a on volá: „Abba, Otče!“* – (Gal 4,4-6) [6]

V roku 1656 kráľ Ján Kazimierz zasvätil Poľsko Matke Božej Čenstochovskej, ako Kráľovnej Poľska, na znak poďakovania za oslobodenie krajiny od švédskych protestantov. Poľská Cirkev zopakovala toto zasvätenie v roku 1956, keď sa kardinál Wyszyński modlil slovami: „*Prichádzame k Tvojemu trónu, ó Mária, Prostrednica všetkých milostí, Matka milosrdenstva a všetkej útechy.*“ Ochrana katolíckej viery v Poľsku, pád železnej opony a koniec sovietskej nadvlády je evidentným ovocím tohto zasvätenia sa.

Uplynulé týždne sme mohli sledovať brutálne útoky dúhovej ideológie a jej agresivitu voči katolíckej Cirkvi, ako aj asistovanú samovraždu Európskej únie v podobe odsúdenia rozhodnutia poľského Ústavného súdu ohľadom zákona o potratoch, ktoré vyhlásila za nezákonné...

Milovaní Bratia a Sestry! Ako vidíme, úloha našej Mariánskej úcty nie je vôbec sekundárna. Jej hlboké prežívanie vedie k hlbokému zjednote-

niu sa s Ježišom Kristom a teda zaručenou cestou svätosti, ktorá podobne ako mnohokrát v dejinách, bola neochvejnou oporou. Každý z nás vníma, že to, čo sa deje okolo nás, je sofistikovaným útokom na kresťanstvo i človeka samotného. Ak v ňom chceme obstáť, musíme byť ľuďmi takej viery, akou bola Mária, ktorá priniesla na svet Spasiteľa. Dnešný svet potrebuje Krista viac ako kedykoľvek predtým. Toto adventné obdobie sa preto má niesť v radikálnej zmene duchovného života každého jedného z nás, ktorej nevyhnutnou, základnou súčasťou je Mariánska úcta, tak ako ju Cirkev vždy vyučovala. Denná modlitba svätého ruženca je dobrým počiatkom tohto oživenia.

[1] R. Laurentin, *La question mariale*, Paris, Ed. du Seuil, 1963.

[2] Roberto de Mattei, *Druhý Vatikánsky Koncil*, kapitola Mariánska otázka, s. 193 – 200.

[3] II. vatikánsky koncil, *Lumen Gentium*, b. 65.

[4] Pavol VI., Encyklika *Marialis Cultus* 4.

[5] A. B. Calkins, *Introduzione*, in Idem (ed.), Giovanni Paolo II, *Totus tuus*. Il magistero mariano di Giovanni Paolo II, Siena 2006, pgs. 9 – 37, (11): „*Credo, senza la minima esitazione, che l'eredità più grande che Papa Giovanni Paolo II ci ha lasciato sia il suo magistero mariano.*“

[6] Ján Pavol II., Encyklika *Redemptoris Mater*, 1.

o. Ľubomír Urbančok

PROBLÉMY VATIKÁNU S NEMECKÝMI BISKUPMI

V januári chceli dvaja vatikánski kardináli volať predsedu Nemeckej biskupskej konferencie do Ríma a korigovať jeho vyjadrenia v súvislosti s jeho rozhovorom pre médiá, v ktorom vyjadril nesúhlas s cirkevným učením v celom rade oblastí. K tomuto stretnutiu, ktoré malo podľa niektorých slúžiť na to, aby sa Vatikán formálne postavil proti Synodálnej ceste, nikdy nedošlo, nemeckí biskupi v nej teraz bez prekážok pokračujú a vzbudzujú vážne obavy z možnej schizmy.

Kardinál jezuita Luis Ladaria, prefekt Kongregácie pre náuku viery, a kardinál Kurt Koch, švajčiarsky predseda Pápežskej rady pre podporu jednoty kresťanov, sú znepokojení vyjadreniami, ktoré biskup Georg Bätzing uviedol v dlhom rozhovore poskytnutom pre nemecké vydanie *Herder Korrespondenz* koncom decembra 2020. Vatikánske zdroje uviedli, že rozhovor, v ktorom biskup spochybnil učenie Cirkvi, v plnej nahote odhalil biskupov nesúhlas s Magisteriom, čo viedlo oboch znepokojených kardinálov k tomu, že ho chceli volať do Ríma a napraviť ho. „*Svätá Marta povedala „nie“*“, uviedol jeden zo zdrojov s odvolaním sa na pápežovo oficiálne sídlo. Portál *Register* kontaktoval kardinálov aj tlačové oddelenie Svätej stolice s cieľom potvrdiť túto verziu udalostí, zatiaľ však nedostal odpoveď.

V rozhovore pomenovanom *Chcem zmenu*, zverejnenom po Novom roku a ktorý zostal dosť nepovšimnutý, začal biskup Bätzing z Limburgu tým, že sa označil za „*dobrého konzervatívca, pretože milujem túto Cirkev a ochotne jej dávam svoj život a svoju energiu. Ale chcem, aby sa zmenila*“. Potom pokračoval priamym spochybnením cirkevného učenia a tradície týkajúcej sa kňazskej vysviacky žien, požeňňavania zväzkov osôb rovnakého

pohlavia, kňazského celibátu i svätého prijímania pre protestantov. Obmedzovať kňazské svätenia na mužov sa mu zdalo „*čoraz menej presvedčivé*“ a dodal, že „*existujú presvedčivé teologické argumenty v prospech umožnenia kňazskej vysviacky aj ženám*“. „*Preto často hovorím o diakonáte žien, pretože ho vnímam ako priestor pre aktivitu*.“ Dodal, že pokiaľ ide o umožnenie kňazskej služby ženám, každý pápež, počnúc Jánom Pavlom II., na túto otázku odpovedal „*jednomyselne*“ tým, že ju vylúčil. „*Je to však na stole*“, povedal. Biskup Bätzing to spochybnil, pretože podľa neho je to iba snaha „*lipnúť na súčasných podmienkach prijímania*“ do kňazstva, a uviedol, že Cirkev takto blokuje povolania. Pokiaľ ide o toľko kritizovanú Synodálnu cestu Cirkvi v Nemecku, dvojročný program diskusie o otázkach moci, sexuálnej morálky, kňazského života a úlohy žien v Cirkvi v snahe očividne vykoreniť zneužívania, uviedol, že: „*sa usiloval porozumieť výhradám Ríma a vnímal silný tlak na udržanie jednoty univerzálnej Cirkvi pri existencii takých odlišných kultúrnych charakteristík*“.

Pokiaľ ide o list pápeža Františka z roku 2019 adresovaný Cirkvi v Nemecku, v ktorom pápež podporil Synodálnu cestu, ale vyzval jej účastníkov, aby sa zamerali na evanjelizáciu, bis-

kup Bätzing uviedol, že: „*blokovanie systematických príčin zneužívania bráni evanjelizácii a treba ho najskôr zrušiť.*“ Tiež uviedol, že nesúhlasí s časťami pápežovho listu, ktoré odlišujú duchovnú cestu od cesty demokratickej, a uviedol, že si želá viac demokracie v katolíckej Cirkvi, aby „*chápana a nevyučovala názory ostatných.*“ Pokiaľ ide o kňazský celibát, uviedol, že je presvedčený, že diskusia už dozrela a že už to nie je otázka rozlišovania. „*V určitom okamihu treba rozhodnúť,*“ povedal limburský biskup a dodal, že pápež „nie je pápežom vo všetkých otázkach“ a biskupi sú „*súčasťou vlády univerzálnej Cirkvi.*“ Pokiaľ ide o požehnanie homosexuálnych zväzkov, biskup Bätzing uviedol, že sú potrebné riešenia, treba nájsť liturgické odpovede „*bez schválenia Rímom*“ a že je taktiež presvedčený, „*že by sme mali v tomto zmysle zmeniť katechizmus*“ po „*intenzívnej diskusii.*“ Na záver ohľadom ekumenických eucharistických slávení tvrdil, že dokument s názvom „*Spolu pri Pánovom stole*“, ktorý v roku 2019 vypracovala nemecká skupina protestantských a katolíckych teológov v prospech „*vzájomnej eucharistickej pohostinnosti*“, bol „*múdrym krokom vpred*“ napriek tomu, že ho Vatikán formálne odmietol. Podľa ekumenického dokumentu, povedal biskup Bätzing, nejde o „*spoločné slávenie*“ Eucharistie alebo o interkomúniu, ale skôr o to, či katolíci a protestanti, ktorí sú prítomní na slávení druhej cirkvi, „*majú na to dobré dôvody.*“ Dodal, že „*táto prax existuje už dlho.*“

8. marca kardinál Koch vyhlásil, že zdieľa obavy Kongregácie pre náuku viery formálne vyjadrené v štvorstranovej kritike a v liste adresovanom biskupovi Bätzingovi minulý rok v septembri, v ktorom sa uvádza, že ná-

ukové nehody sú „*ešte také závažné,*“ že „*vzájomná účasť na večeri Pánovej resp. na Eucharistii*“ nie je možná.

Kardinál Koch, ktorý je podľa zdrojov hlboko znepokojený vývojom v nemeckej cirkvi, podobne ako mnoho ďalších vysokých predstaviteľov Vatikánu a ktorý nezvyčajne priamo vystupoval proti vývoju v Nemecku, ktorý tam prebieha v poslednom čase, taktiež zdôraznil, že svoj zásadný nesúhlas s dokumentom ekumenickej skupiny vyjadril prostredníctvom rozhovorov a podrobným otvoreným listom vedúcemu protestantskej časti skupiny. Zdôraznil, že Vatikán čaká na odpoveď Nemeckej biskupskej konferencie na list kongregácie „*skôr, ako bude možné zvážiť, či a aké ďalšie kroky budú potrebné.*“

Biskup Bätzing v rozhovore pre *Herder Korrespondenz* uviedol, že biskupská konferencia na list kongregácie dá odpoveď a „*uvedie protiargumenty*“ a dodal, že list ho prekvapil, nedokázal „*oceniť ekumenické úsilie*“ stojace za skupinou a že cítil, že je pre Vatikán „*trochu cynické*“ povedať: „*Nie, to nie je správne, ešte na tom pracujte.*“ V liste adresovanom duchovenstvu jeho diecézy z 1. marca biskup Bätzing uviedol, že môžu podávať sväté prijímanie nekatolíkom, pokiaľ o to požiadajú „*po preskúmaní svojho svedomia*“, ale nemôže existovať „*nijaké všeobecné interdenominačné prijímanie Eucharistie*“, či „*nové formy eucharistického slávenia*“.

Na inom mieste v rozhovore pre *Herder Korespondenz* biskup Bätzing uviedol, že je „*presvedčený*“, že žijeme v „*čase, v ktorom môžeme niečo skutočne zmeniť*“ a že „*to musíme využiť.*“

Niektorí nemeckí cirkevní predstavitelia sa domnievajú, že k postupu biskupa Bätzinga v oblasti heterodoxných tém dochádza čiastočne preto,

lebo je rovnako ako mnoho ďalších nemeckých biskupov pod silným vplyvom Ústredného výboru nemeckých katolíkov (ZdK), mocnej sekulárnej organizácie v krajine známej svojimi disidentskými ideologickými názormi a politickými väzbami.

„Majú rovnaké myslenie, rovnakú líniu,“ povedal 22. marca kardinál Gerhard Müller, nemecký predchodca kardinála Ladaria v Kongregácii pre náuku viery. „Verí vedenie ZdK v Boha podľa katolíckej viery? Majú iba určité predstavy, ale nehovoria o Bohu, ktorý sa zjavil, o Pánovi dejín, Izraela a o Ježišovi Kristovi.“ Zatiaľ čo opozícia v Ríme nechabuje, ako sa nedávno ukázalo vo vyhlásení vydanom Kongregáciou pre náuku viery, ktoré odmieta požehnanie zväzkov osôb rovnakého pohlavia, kardináli Ladaria a Koch nie sú jediní znepokojení smerovaním Cirkvi v Nemecku. Pápež František zaznamenal ich kritiku, najmä keď vyjadril „dramatické znepokojenie“ nad vývojom v minulom roku po tom, ako prijal nemeckého apoštolského nuncia v súkromnom rozhovore. Niektorí predstavitelia v Ríme sa však domnievajú, že sa nerobia dostatočné kroky na zabránenie novej formálnej schizme. Tvrdia, že by bolo vážnou chybou, keby sa Synodálnej ceste nechal voľný priebeh, aby dospela až do svojho záveru a s veľkou pravdepodobnosťou schválila množstvo názorov na kľúčové otázky v rozpore s Magisteriom Cirkvi a až potom by Vatikán formálne zasiahol, aby korigoval disidentské vedenie nemeckej Cirkvi.

„Ludia majú veľké obavy, nikto z toho nie je nadšený,“ uviedol vatikánsky zdroj. „Ak budú nemeckí biskupi pokračovať v Synodálnej ceste, dôjde k schizme a to by bolo veľmi zlé – nie je to dobrá taktika – nechať biskupov, aby v tom po-

kračovali, pričom Vatikán by až potom povedal stop.“

Kardinál Müller uviedol, že „si nerobí veľké nádeje“, že Vatikán bude konať, „pretože nechápe závažnosť situácie“. Prirovnal to k počiatočnej fáze Reformácie, keď Rímska kúria „neprijala správne opatrenia“, pretože sa angažovala v politike, ktorú považovala za „dôležitejšiu ako náboženské poslanie Cirkvi“.

„Teraz máme podobný problém v tom zmysle, že Vatikán je príliš diplomatický a politický a teologicky neanalyzuje veľké nebezpečenstvo,“ uviedol a dodal, že Vatikánu teraz viac záleží na „dobrých vzťahoch s vládami a s Organizáciou Spojených národov.“

Spolu s ostatnými v Ríme tiež prirovnal situáciu s dobou Martina Luthera a pápeža Leva X., ktorý sa priveľmi sústreďoval na politické udalosti, nebral luteránske hnutie dostatočne vážne a keď zasiahol, Luther už mal za sebou vplyvnú a trvalú podporu.

„Pápež Lev X. mal povrchný pohľad a nepochopil Luthera,“ uviedol kardinál Müller, ktorý v roku 2017 napísal knihu o histórii pápežov s názvom *Der Papst: Sendung und Auftrag* (Pápež: Poslanie a príkaz). „Lev nebol teológ, nechápal, o čo ide,“ dodal. Kardinál Müller však zdôraznil „veľký rozdiel“ medzi vtedajšou a dnešnou dobou, teda, že vtedy išlo o „sviatosti, autoritu nástupcov apoštolov a svätého Petra“. Dnes, povedal: „Hovoríme o protestantizácii Cirkvi, ale nejde o protestantizmus reformátorov, ale o protestantizmus liberálnych teológov, ktorí redukovú kresťanstvo „iba na určité morálne, individuálne alebo spoločenské formy.“

Edward Pentin

Zdroj: ncregister.com

BLAHOŠLAVENÁ LAURA VICUŇOVÁ OBĚTOVALA SVOJ ŽIVOT, ABY ODVRÁTILA SVOJU MATKU OD HRIECHU

5. apríla sme si pripomenuli 130. výročie narodenia blahoslavenej Laury Vicuňovej z Čile (*5. apríla 1891 – †22. januára 1904), ktorá zomrela vo veku 12 rokov, pretože obetovala svoj život za obrátenie vlastnej matky, žijúcej v cudzoložnom vzťahu so ženatým mužom.

Život blahoslavenej Laury Vicuňovej bol krátky, trval 12 rokov a 9 mesiacov, malá Laura však zanechala nám všetkým katolíkom jasný odkaz. Božie zákony, prikázania a morálne princípy sa nesmú relativizovať a polemizovať o nich je cestou, ktorá vedie do duchovného hrobu.

Laura sa narodila v dnešnom čilskom hlavnom meste Santiago. Žila v pohnutom období na prelome 19. a 20. storočia, kedy čilskí slobodomurári a nepriatelia Cirkvi presadzovali v katolíckej krajine násilne svoje anti-klerikálne predstavy a útočili podobne ako dnes, najmä voči morálnym princípom v spoločnosti a rodine. Sviatosť krstu získala malá Laura 24. mája na sviatok Panny Márie Pomocnice kresťanov, táto skutočnosť má v jej prípade aj krásny symbolický význam.

Krátko po narodení však umrel Laurin otec, vyšší dôstojník čilskej armády, ktorý pochádzal zo známej vetvy rodiny *Vicuña*, s bohatými politickými

a vojenskými tradíciami a ambíciami. Vicuňovci boli pôvodne z Baskicka, rovnako ako sv. Ignác z Loyoly SJ, či sv. František Xaverský SJ a podľa niektorých informácií, prví Vicuňovci sa angažovali už pri conquiste čilského územia, v čase legendárneho conquistadora Pedra de Valdiviu.

Po smrti otca sa Laurina matka Mercedes ocitla vo veľkej chudobe. Bola nútená odšťahovať sa z hlavného mesta Santiaga a uchýlila sa až do Argentíny, kde žila v tesnej blízkosti čilských hraníc. V Argentíne sa zoznámila s bohatým latifundistom (statkárom) Manuelom Mora, ktorý si z nej spravil konkubínu a milenkú. Manuel Mora sa staral aj o deti svojej konkubíny Mercedes.

V roku 1900 Manuel Mora a Mercedes poslali Lauru spoločne s mladšou sestrou na kolégium Dcér Panny Márie Pomocnice Kresťanov do Junín de Los Andes. Toto centrum duchovne viedli a spravovali saleziáni. V kolégiu zís-

kala Laura solídne katolícke vzdelanie a ukazovala vytrvalosť v modlitbách, bystrý úsudok, pracovitosť a poslušnosť. Podľa sestier, ktoré Lauru vychovali, dievčatko sršalo dobrotou a veselosťou, malú Lauru si obľúbila najmä sestra Cecilia Genghiniová. Malá Laura ako 10-ročná pristúpila 2. júna 1901 k prvému Svätému prijímaniu. Bez toho, aby poznala sv. Dominika Savia si do svojho denníka napísala tri body, podľa ktorých sa rozhodla riadiť vo svojom pozemskom živote.

- *Bože môj, chcem ťa milovať a slúžiť ti celý život, odovzdávam Ti svoju dušu, srdce a celú bytosť.*

- *Chcem radšej zomrieť, než aby som ťa urazila hriechom, sľubujem, že sa budem umŕtvovať a vzdám sa všetkého, čo by ma vzdalovalo od Teba.*

- *Urobím všetko preto, aby som napravila najmä všetky hriechy mojej rodiny, ktorými ťa členovia mojej rodiny urážajú.*

Malá Laura si už v tomto veku bolestne uvedomovala, že jej matka

Mercedes žije v smrteľnom hriechu, cudzoloží a táto skutočnosť sa negatívne odrazila na jej povahe a zdraví. Dievčatko prestalo byť veselé a počas Svätej omše často plakalo, najmä keď bola počas prázdnin na statku milenca svojej matky a jej matka Mercedes nemohla pri Svätej omši prijať Sväté prijímanie. Dievčatko sa postupne stalo zlým svedomím oboch cudzoložníkov, takže sa Manuel Mora rozhodol Lauru vytrestať a prestal jej platiť školné. Hrozilo, že Laura bude musieť opustiť kolégium Dcér Panny Márie Pomocnice Kresťanov v Junín de Los Andes.

Laurin spovedník a prvý životopisec don Augusto Crestanello uviedol, že dievčatko bolo v tomto období na pokraji nervového zrútenia. Prežívalo priam fyzickú bolesť a muky z hriechneho života svojej matky. Jedného dňa sa však rozhodla ponúknuť Nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi svoj život a prijať smrť výmenou za duchovnú záchranu svojej matky. So svojím rozhodnutím sa Laura zverila donovi Augustovi Crestanellovi a požiadala ho, aby požehnal toto jej rozhodnutie, čo zdesený Augusto Crestanello v prvom momente odmietol a začal dievčatku dohovárať.

Laura sa takisto pátrovi Augustovi Crestanellovi zdôverila, že veľmi túžila stať sa mníškou, no kvôli cudzoložstvu a konkubinátu jej matky sa mníškou stať nemohla. Zintenzívnila preto pôst a odriekanie za svoju matku a so súhlasom pátra Augusta Crestanella súkromne prijala sľuby poslušnosti, chudoby a čistoty. Jej zdravotný stav sa však od roku 1902 začal vážne zhoršovať. Vyľakaná matka, ktorú listom informovali o vážnych zdravotných problémoch dcéry rýchlo pricestovala,

aby mohla dcéru opatrovať. O niekoľko dní však do mesta prišiel aj Manuel Mora, ktorý chcel, aby sa jeho milienka Mercedes vrátila domov.

Keď sa Laura dozvedela, že Manuel Mora prichádza do mesta a chce sa na noc ubytovať v hotelovej izbe, kde s matkou bývali, s vypätím posledných síl utiekla z hotela. Medzi Manuelom Morom a Mercedes vypukla hádka a násilný latifundista zbil nielen Mercedes, ale aj chorú Lauru, ktorej kroky smerovali do kolégia, kde sa cítila byť šťastnou napriek tomu, že sa kvôli matke nemohla stať mníškou.

Dievčatko už potom budovu kolégia nikdy neopustilo. Laurin stav sa začal prudko zhoršovať a 22. januára 1904 prijala *viaticum*. Matke, ktorá bola pri jej smrteľnej posteli spoločne s otcom Augustom Crestanellom, sa Laura priznala, že pred dvoma rokmi ponúkla pánovi Ježišovi svoj život za matkino obrátenie. Šokovaná matka v slzách dcére prisľúbila, že od Manuela Moru odíde, opustí svoj hriešny život a bude činiť pokánie. Posledné slová malej Laury zneli: „*Otec Augustino, počuli ste to, moja mama opustí toho muža. Ďakujem Ti Ježišu, ďakujem Ti predrahá Panna Mária. Zbohom mamička, ani nevieš, aká som šťastná...*“ Mercedes dodržala svoje slovo. Odišla od Manuela Moru a chýr o jej odchode od násilného latifundistu, zmene života a obete jej dcéry Laury sa veľmi rýchlo rozšírili medzi ľuďmi. Po dlhých rokoch sa Mercedes vyspovedala a prijala Eucharistiu. Truhlu s malou Laurou na jej poslednej ceste sprevádzali tisícky ľudí z celého okolia. Dnes ostatky blahoslavenej Laury Vicuňovej spočívajú v kaplnke Dcér Panny Márie Pomocnice kresťanov na Bahiá Bianca

a každoročne k jej hrobu smerujú kroky desaťtisícov veriacich.

Blahoslavená Laura Vicuňová (bez ohľadu na skutočnosť, že bola len malým dievčatkom), veľmi dobre chápala Božie priority a svojím životom dokazovala svetu, že Sväté Písmo je slovom živého Boha, ktoré treba dodržiavať. Presne chápala, že jediné na čom záleží, je večný život, všetko ostatné je druhoradé a podružné.

Z pohľadu mnohých liberálnych a modernistických veriacich, kňazov a biskupov môžu byť blahoslavená Laura Vicuňová a jej obeta dnes prijímané s rozpakmi. Pravdepodobne ju budú vnímať ako prejav skostnatej katolíckej minulosti, plnej cirkevného tmárstva a už prekonaných morálnych hodnôt. Dnes predsa „*letia v prvom rade človek a láska*“, možno však práve tento prehnáný dôraz na človeka a jeho potreby priviedol nakoniec modernistických veriacich, kňazov a biskupov k prehnane ústretovým krokom voči LGBT komunite, kladeniu nepochopiteľného dôrazu na politickú korektnosť, k servilite voči politickým elitám, alebo dokonca k akceptácii násilne presadzovaných proticovidových opatrení nešťastne obmedzujúcich pôsobenie a život Cirkvi.

Možno prišiel opäť čas zamyslieť sa nad hodnotami, ktoré formovali život malej blahoslavenej Laury, pre ktorú bol centrom všetkého práve Boh a až potom človek. Blahoslavená Laura Vicuňová si vybrala cestu, ktorá ju priviedla do raja a kiežby každý dokázal chápať tak jasne Božie priority, ako ich chápala malá Laura Vicuňová.

Branislav Krasnovský

PIUS IX. A „DUCH NOVÝCH ČIAS“

Spomienka na pápeža Pia IX. nie je naplnená takým vzrušením ducha, ako tomu bolo za jeho života a krátko po jeho smrti. Dodnes je jeho osoba mnohými zatracovaná, ba väčšina ľudí dnes už ani nevie, koho si pod týmto menom predstaviť a s akými činmi si tohto veľkého pápeža spojiť. On sám i jeho dielo sú však stále aktuálne a majú veľký vplyv na udalosti v Cirkvi v 20. i 21. storočí. Dôsledky pontifikátu tohto veľkého pápeža vnímame dodnes. S jeho rozporami i výdobytkami.

Pius IX., občianskym menom Ján Mária Mastai Ferretti, sa narodil v Senigalliu, v dnešnom Taliansku, 13. mája 1792 ako deviate dieťa grófa Girolama a Kataríny Sollazziovej. Pokrstený bol ešte v deň svojho narodenia. Jeho detstvo bolo naplnené intenzívnym vzťahom k rodnej domovine a katolíckym životom, ku ktorému ho jeho nábožní rodičia svedomito viedli. V rokoch 1803 až 1808 bol žiakom piaristického kolégia pre šľachticov vo Volterre. Odtiaľ následne odchádza roku 1809 na „vyššie“ učenie do Ríma. Nesmierne túžil po tom, aby sa stal kňazom, avšak túto jeho túžbu zmariła choroba, ktorú mu diagnostikovali – epilepsia. Štúdium musel okamžite opustiť. Ako šľachtic sa pokúsil prihlásiť do pontifikálnej kniežacej gardy, kde by mohol nájsť uplatnenie. Avšak aj z tej bol okamžite pre svoj nepriaznivý zdravotný stav prepustený.

Jeho život sa mu začal rúcať pred očami. Toto všetko sa stalo v čase, keď stretol muža, ktorého dnes poznáme pod menom sv. Vincent Palloti. Ten mladíkovi predpovedal, že sa stane pápežom a Panna Mária z Loreta

ho z choroby vylieči. Tak sa aj stalo. V roku 1815 bol v Lorete z Božej milosti a na príhovor Panny Márie z epilepsie zázračne vyliečený. Okamžite sa vrátil k štúdiu teológie a v roku 1819 prijal kňazskú vysviacku. V roku 1823 odišiel na dva roky na misie do Čile už ako pápežský nuncius. Odtiaľ sa po dvoch rokoch vracia a hneď nato je, ako 35-ročný, menovaný za arcibiskupa v meste Spoleto. Bol skutočným arcipastierom a láskavým otcom. V okolitých mestách i v Spolete sa začínali šíriť revolučné myšlienky a rozdúchavať nenávistné vášne. Jeho apoštolské úsilie však dosiahlo ich utíšenie. Tam, kde sa to nepodarilo, zmierňoval následky biedy po revolučnom plienení. O všetkých ľuďoch sa staral s veľkou láskou a porozumením. V roku 1840 ho pápež Gregor XVI. menoval za kardinála a v roku 1846, presne 16. júna, bol Božou prozreteľnosťou zvolený v štvrtom skrutíniu konkláve za pápeža. Prijal meno Pius IX.

Svoj pontifikát, ktorý je zatiaľ najdlhší v celej histórii Cirkvi, začal Pius IX. radom reforiem. Reagoval tak na jasné pnutia a problémy, ktoré

sa vtedy v Pápežskom štáte prejavovali. Začiatok jeho pontifikátu bol tiež poznačený viacerými zmenami v celej vtedajšej spoločnosti, ktoré rozduchával liberalizmus. Ten zavrhol nemenné morálne hodnoty, hlásal relativizmus pravdy a mal silný protikatolícky náboj. Cirkev sa pod vedením Pia IX. mala vysporiadať nie s nejakou určitou zmenou, ako tomu bolo zvyčajne, ale s totálnou premenou vnímania celej spoločenskej a politickej situácie. Na čosi také nebola vtedajšia Cirkev pripravená, a preto na mnohých miestach vznikali ohniská nenávisťi proti pápežovi a katolicizmu vôbec.

Do toho navyše vstúpili snahy o zjednotenie Talianska, čo by nevyhnutne znamenalo zánik tisícročie existujúceho Pápežského štátu. Cirkev sa ocitla pod tlakom zo všetkých strán. Jedni ju obviňovali zo spiatocníctva, iní sa dožadovali jej zrušenia.

Pius IX. miloval Taliansko a sympatizoval s myšlienkou jeho národného zjednotenia. Do istej miery sympatizoval aj s konkrétnymi snahami politických činiteľov rozdrobených v mnohých kniežatstvách a kráľovstvách. Neskôr sa však proti liberálnej revolúcii i proti zjednoteniu Talianska postavil, pretože toto zjednotenie sa malo udiť v jasnom protikatolíckom duchu.

Liberáli, ktorí stáli na čele zjednocovacieho procesu pápeža vyzvali, aby sa pridal na ich stranu ako morálna autorita a ich ochranca. Vyzvali ho tiež, aby začal so zjednotením tak, že vyhlási vojnu Rakúsku, ktoré malo talianske územia ako dŕžavy. Toto samozrejme pápež, spoločný otec všetkých kresťanov, odmietol. Následne sa proti nemu rozpútala zúrivá nenávisťná kampaň. 15. novembra 1848 bol

rímskymi revolucionármi zavraždený ministerský predseda Pápežského štátu Pellegrino Rossi, na základe čoho sa pápežov negatívny postoj k takejto podobe zjednocovania ešte upevnil.

Revolúcia a štvavá kampaň proti pápežovi sa šírili ako oheň. V samotnom Ríme boli zorganizované masové protesty proti pápežovi priamo pred jeho palácom. Rozzúrené a sfanatizované masy pod okná pápežského paláca pritiahli dokonca delá, z ktorých naň strieľali. Puškami strieľali do okien, pričom sa im podarilo zastreliť jedného z pápežských sekretárov, ktorý sa prekvapene vyklonil z okna. Pápež sám horko ťažko unikol davu. Za pomoci bavorského vyslanca bol napokon, preoblečený za obyčajného kňaza, nútený utiecť z Ríma. Utiahol sa na pôdu Kráľovstva dvoch Sicílií – do Gaety. Tento spor neukončili ani francúzske vojenské oddiely, ktoré neskôr davy rozohnali, Rím oslobo-

dili od vzbúrencov a pápežovi umožnili návrat. Bolo jasné, že vojensky sa dá udržať poriadok len nakrátko. Navyše, francúzske vojsko muselo nečakane pre vojnu s Nemeckom Rím opustiť. Pápež zostal opäť vydaný napospas revolucionárom, ktorí sa ihneď chopili šance.

Liberálne politické kruhy ohlásili zrušenie Pápežského štátu a vyhlásili Talianske kráľovstvo. Na jeho čelo sa postavil piemontský kráľ Viktor Emanuel II. Na pápežove protesty a exkomunikáciu sa nebrali ohľady. Pius IX. sa tak hlboko sklamaný a zradený utiahol do svojej rezidencie a nazval sa „vatikánskym väzňom“.

V týchto búrlivých ťažkých časoch sa nezmietať v ohrození len Pápežský štát, ale, a to je ešte závažnejšie, samotná náuka Cirkvi. Bolo preto nevyhnuté, aby pápež energicky proti vtedajším bludom zasiahol.

Cirkev potrebovala na zložité politické rozhodnutia čas, avšak v náuke nebolo o čom premýšľať. Pius IX. jasne a rýchlo reagoval na súdobé bludy radom vnútorných reforiem Cirkvi a vieroučných dokumentov. Prvým úkonom v tomto smere bolo slávnostné vyhlásenie dogmy o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie 8. decembra 1854. Pius IX. bol presvedčený, že jestvuje vzťah medzi Matkou Božou a historickými udalosťami a že privilegium Nepoškvrneného počatia má obrovský význam ako hrádza proti súvekým omylom a bludom, ktorých jadrom bolo popieranie dedičného hriechu. Proti bludným názorom, že človek jediný je normou pravdy a morálky, sa tu kladie Mária ako Nepoškvrnená, ktorá zvíťazí nad zlom a herézami vznikajúcimi vo svete

ako následok hriechu. Veľkosť Máriinho privilegia vyvráti tvrdenia tých, ktorí popierajú, že ľudská prirodzenosť je skazená prvotným hriechom a ktorí zväčšujú sily rozumu, aby umenšili alebo popreli dobro Zjavenia (kto popiera dedičný hriech, ten popiera aj tajomstvo Vykúpenia a Vtelenia. Mária porazí omyl racionalizmu, ktorý trápi svet i Cirkev.). Ďalej to boli v roku 1864 encyklika *Quanta cura* a známy *Syllabus errorum*, v ktorom sa v desiatich odstavcoch odsudzuje 80 moderných omylov a heréz.

Napokon to bol rok 1869, kedy pápež Pius IX. zvolal do Vatikánu 20. všeobecný koncil katolíckej Cirkvi. Ten sa zišiel po 300 rokoch od zvolania Tridentského koncilu (1545 – 1563). Odvtedy sa natoľko zmenila situácia Cirkvi, že bolo potrebné znovu zvolať biskupov Cirkvi, aby mohli adekvátne reagovať na to, čo sa v spoločnosti dialo. Nemala sa riešiť nejaká konkrétna teologická otázka, ale definovať podstatu samotnej Cirkvi. Taktiež potvrdiť vieroučné princípy kresťanstva vystavené útokom zvonku i zvnútra a byť manifestáciou viery a jednoty Cirkvi, združenej okolo pápeža. Koncil bol otvorený 8. decembra 1869.

Prvé teologické diskusie vyústili prijatím konštitúcie *Dei Filius*, ktorá zavrholá *racionalizmus* (súbor filozofických smerov, podľa ktorého má ľudský rozum neobmedzené schopnosti), *panteizmus* (náuka, ktorá pokladá prírodu za stelesnenie božstva) a *naturalizmus* (náuka, ktorá tvrdí, že príroda je jediná skutočnosť; teda neexistuje nijaký duchovný princíp – neexistuje nijaký Boh).

Ďalšie diskusie vyústili do prijatia konštitúcie *Pastor Aeternus*, ktorá

vyhlásila dogmu o pápežskej neomylnosti (za presne stanovených podmienok: keď hovorí *ex cathedra*, ako učiteľ a pastier všetkých kresťanov vo veci viery a morálky) a primátu pápeža (ktorý nespočíva v čestnej prednosti pápeža pred inými biskupmi, ale v skutočnej najvyššej moci, nezávislej od akejkoľvek inej moci. Túto moc pápež nevlastní na základe delegovania od iných biskupov či od celej Cirkvi, ale ona spočíva v Božom práve).

Pre vojnové udalosti musel byť koncil roku 1870 predčasne rozpustený a už sa viac nezišiel.

Pápež po koncile dôsledne a láskavo pokračoval vo všestrannej reforme Cirkvi. 8. decembra 1870 ustanovil sv. Jozefa za patróna všeobecnej Cirkvi, 16. júna 1875 Cirkev zasvätil Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Zomrel vyčerpaný 7. februára 1878, po 32 rokoch pontifikátu. V roku 2000 bol pápež Pius IX. blahorečený.

vdp. R. Rajčák

Nová kniha ZADARMO!

Pompejská Panna Mária

POMOC U ŤAŽKÝCH ŽIVOTNÝCH SITUÁCIÁCH

OBJEDNAŤ

Telefón: (+421) 02 / 222 000 63 (po-pia 8.30-16.00 hod.)

Email: nadacia@slovakiachristiana.sk

SILA RUŽENCA V HĽADANÍ MILOSTÍ NEVYHNUTNÝCH PRE NÁŠ OSOBNÝ ŽIVOT

Tento článok je úryvkom nami vydanej knihy „Ruženec - záchrana pre svet“ brazílskeho autora A. Borelliho, ktorá prvýkrát vyšla v slovenskom jazyku v roku 2019.

Samozrejme, ruženec, ktorý je takým efektívnym nástrojom zlepšenia spoločenského usporiadania, je efektívny aj v individuálnom živote. Nedostali sme jednoduchší prostriedok, prostredníctvom ktorého by sme mohli dosiahnuť všetky milosti nevyhnutné pre večnú spásu našich duší či dokonca pre naplnenie našich časných potrieb.

Nasledujúci príbeh, bohatý na poučenia, patrí k legende o živote sv. Dominika. Rozprávania znova pochádza od svätého Ľudovíta Máriu Grigniona de Montfort:

„Bola raz [v Ríme] istá žena, taká nábožná a horlivá, že aj najprísnejší rehoľníci Božej Cirkvi sa pri pohľade na jej svätý život cítili zahanbení.

V istý deň sa vydala po radu k svätému Dominikovi a keď sa vyspovedala, tento muž jej za pokánie uložil iba modlitbu ruženca a poradil jej, aby sa ho modlila každý deň. Ona [prijala ruženec ako pokánie, ale] vyhovorela sa, pokiaľ ide o radu, a od-

vetila, že má už ustálené všetky svoje nábožné zvyky, každý deň navštevuje rímske štácie [to jest získava odpustky spojené s návštevou určitých kostolov], používa kajúcne nástroje a nosí kajúcne šaty, ktoré umŕtvujú telo, bičuje sa mnohokrát týždenne, dodržiava mnohé pôsty a iné skutky pokánia. Svätý Dominik naliehal, aby počúvla jeho radu, ale ona nechcela v tomto smere urobiť nič. Dokonca zo spovednice odišla trocha pobúrená postojom tohto nového duchovného otca, ktorý ju chcel za každú cenu presvedčiť, aby prijala novú nábožnú prax, ktorá jej bola proti srsti.

A hľa, v istý deň, keď sa modlila a pri horlivom povznesení uvidela, ako je jej duša nesená pred tvár Najvyššieho Sudcu. Svätý Michal položil všetky jej kajúcne skutky a modlitby na misku váh a na druhú misku položil všetky jej hriechy a nedokonalosti. Po tom, ako bola váha odistená, sa miska s dobrými skutkami vzniesla hore a nemohla sa rovnať miske

s hriechmi a nedokonalosťami. Zarážená žena teda prosí o milosrdenstvo, obracia sa na Najsvätejšiu Máriu Pannu, svoju orodovnicu, ktorá priloží na misku dobrých skutkov iba jeden jediný ruženec, ktorý sa tam tá žena pomodlila za pokánie. Bol taký ťažký, že vyvážil všetky jej hriechy s dobrými skutkami. Matka Božia ju však pokarhala za to, že nepočúvla radu svätého Dominika, aby sa každý deň modlila ruženec.

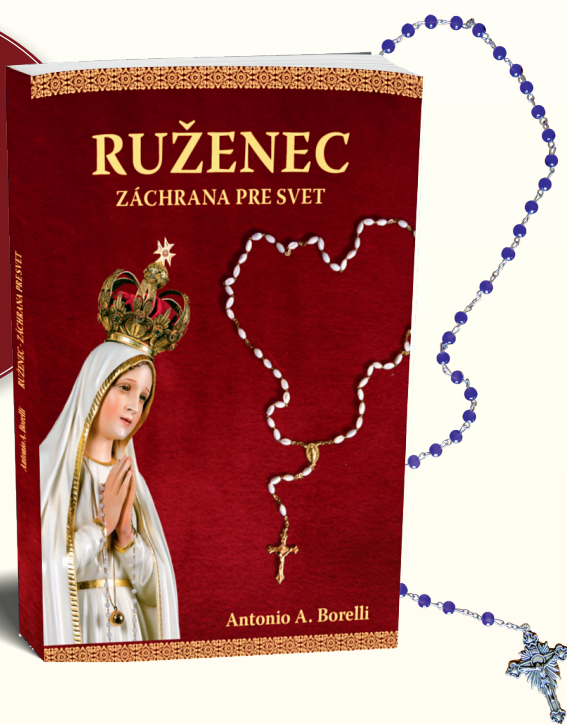
Po tomto zjavení žena padla k nohám svätého Dominika, rozpovedala mu, čo sa stalo, poprosila o od-

pustenie, že mu neverila, sľúbila, že sa bude modliť ruženec každý deň a takto dosiahla kresťanskú dokonalosť a večnú slávu.“ (cit. dielo, str. 330 – 332) Odkiaľ sa berie tá dokonalosť a sila ruženca? Predovšetkým treba odpovedať, že práve ruženca sa týkajú Kristove prisľúbenia o sile modlitby.

(pokračovanie nabadúce)

OBJEDNAŤ

web:
www.ruzenec.org
 t. č.:
 02 / 222 000 63
 (po-pia 8.30-16.00 hod.)

MÁRIA JE TIEŽ MOJA MATKA

Milujete Božiu Matku? Šírte Jej poslanstvo! Príďte sa ešte dnes do našej duchovnej rodiny. Veľkou výsadou účasti na Fatimskom apoštoláte je duchovná pomoc pre desaťtisíce katolíkov na Slovensku. Vďaka mesačným príspevkom Apoštolov, ako aj vďaka Vašej podpore, budú môcť naši krajanovia spoznať Fatimské poslanstvo a odpovedať na výzvy Najsvätejšej Panny Márie.

ZÍSKATE NIELEN DUCHOVNÉ VÝHODY:

1. Každý mesiac využijete privilegium svätej omše, ktorá bude slúžená na Vaše úmysly a za Vašich najbližších.
2. Dostanete každodennú modlitebnú podporu rehoľných sestier, ktoré veľkodušne súhlasili spojiť prosby a úmysly Apoštolov Fatimy so svojimi modlitbami. Pre tento účel stačí, ak nám napíšete svoje úmysly na nami zaslaný formulár.
3. Dostanete *Diplom Apoštola Fatimy*, ako prejav uznania za Vašu účasť v tejto kampani.
4. Dostanete nálepky s vyobrazením Panny Márie Fatimskej, ktoré sú už posvätené kňazom.
5. Po troch mesiacoch svojho členstva dostanete farebnú podobizeň Panny Márie Fatimskej – tej, ktorá zázračným spôsobom plakala v New Orleanse v roku 1972. Táto podobizeň bola vytlačená vo forme plagátu, špeciálne pre členov Fatimského Apoštolátu tak, aby mohol byť zarámovaný.
6. Šesťkrát ročne bezplatne získate dvojmesačník „*Spojenectvo s Máriou*“ s aktuálnymi informáciami o kampaniach a iniciatívach Nadácie Slovakia Christiana a tiež s materiálmi pre morálnu a náboženskú formáciu.
7. Po šiestich mesiacoch účasti v tomto apoštoláte dostanete posvätenú sošku Panny Márie Fatimskej.
8. Po jedenástich mesiacoch účasti v tomto apoštoláte dostanete odznak Apoštola Fatimy.
9. Po roku trvania Vášho členstva sa zapojíte do zberovania o niekoľkodňový pútnický zájazd do Fatimy.

Pridajte sa do našej duchovnej rodiny!

AKO APOŠTOLI FATIMY môžete podporovať našu nadáciu

- **modlitbou** – každodenne sa modlite ruženec alebo aspoň jedenkrát *Zdravas' Mária...* na úmysel všetkých členov *Fatimského Apoštolátu* a kampaní *Nadácie Slovakia Christiana*
- **a obetami** – za týmto účelom si dobrovoľne zvolte výšku mesačného milodaru

Staňte sa členmi Fatimského Apoštolátu už teraz!

VOLAJTE: 02/222 00 777 (po-pia 8.30-16.00 hod.)

NAPÍŠTE: Fatimský Apoštolát, Nadácia Slovakia Christiana, Palackého 4, 811 02 Bratislava

POĎAKOVANIA A PROSBY

Alio člen Fatimského Apoštolátu chcem, aby moje poďakovania a prosby boli zahrnuté do úmyslov svätých omší, ktoré sa slávia každý mesiac za všetkých členov Apoštolátu a ich najbližších.

Fatimský Apoštolát

POŠIETE CO NAJVIŠIE!

Desaťtisíce Slovákov
čakajú na Vašu duchovnú podporu

Vďaka Vašej pomoci im pošleme:
knižky, brožúry, časopisy a vzácne devocionálie,
ktoré môžu zmeniť ich život.

Vážení čitatelia,

dovoľte nám, aby sme na úvod rubriky listy čitateľov reagovali najprv na častú otázku mnohých z Vás, ktorí sa nás pýtate, prečo má naša nadácia v znaku českého leva a neberieme do úvahy naše slovenské katolíckej tradície.

Radi by sme Vás ubezpečili, že nejde o českého leva, ale o symbol celosvetového katolíckeho hnutia TFP (portugal-sky: Tradição, Família e Propriedade, v slovenskom preklade Tradícia, Rodina a Vlastníctvo). Hnutie založil brazílsky katolícky aktivista, profesor Plinio Corrêa de Oliveira v roku 1960.

Hnutie inšpirované katolíckymi ideami si kladie za cieľ chrániť tradície kresťanskej civilizácie, založenej na živjej viere, ochrane rodiny a podpore súkromného vlastníctva.

Hnutie sa postupne rozšírilo nielen v Latinskej Amerike, ale aj v Európe.

Redakcia**Vážený pán Martin,**

na úvod Vám prajem hodne Božieho požehnania a Božích milostí a ďakujem za všetky dary, ktoré ste mi poslali. Teším sa z knižky o pátrovi Piovi, je to môj obľúbený svätec.

Teraz je strašná doba, keby už tie kostoly otvorili, aby sme už mohli chodiť do kostolov. Je to hrozné, keď sa ľudia nemôžu dostať na svätú omšu a na spoveď.

Aspoň vďaka, že sú sväté omše v kostoloch, aj keď z nich sa duchovná sila ťažko získa, to je ako keby sa mal niekto najesť z toho, keď pozerá v televízii program o varení.

Čo nám to len spravili, už druhú Veľkú noc sú kostoly zavreté, to nikdy nebolo ani keď boli morové rany v minulosti sa kostoly nezatvárali.

Na Vianoce chodil ešte náš kňaz spovedať, ale na Veľkú noc už nespovedal, keď je tá pandémia tak rozšírená. Všetko je to nanič, ľudia sú zavretí doma a boja sa a s Pánom Ježišom sa nemôžu stretnúť.

Emília, Bratislava

Vážený pán Martin, správca Nadácie Slovakia Christiana,

Srdečne Vás pozdravujem i Vašich spolupracovníkov. Srdečné Pán Boh zaplať za knihu o mojom milom svätcovi pátrovi Piovi i za obrázok s jeho relikviou.

Veľmi som sa tejto knihe potešila, lebo som ešte nemala tak rozsiahly opis jeho života a zázrakov, ktoré sa na jeho príhovor udiali. Obraz pátra Pia mám zavesený na stene a neustále sa k nemu modlím za pomoc a ochranu pre mňa, moju rodinu a tiež za obrátenie hriešnikov a ochranu Slovenska.

Ale predovšetkým sa utiekam k Našej Nebeskej Matke Panne Márii, ktorej bol aj páter Pio veľkým ctiteľom.

Keďže je teraz vyhlásený sv. Ocom aj rok sv. Jozefa, tak sa aj k sv. Joze-

fovi utiekam o pomoc a ochranu. Chcem vám aj povedať, že som rada, že aj keď sú kostoly zavreté, tak že my starší môžeme pozeráť TV Lux a denne sledujeme Svätú omšu a aspoň duchovne prežívame tieto pobožnosti. Týmto končím môj list a myslím na Vás v modlitbe, Božia pomoc nech je s Vami stále.

Alžbeta, Bystričany

Pochválený buď Pán Ježiš Kristus

vždy ma veľmi poteší a povzbudí na duši, ak dostanem krásny kresťanský darček, aký ste mi poslali. Kniha o pátrovi Piovi sa mi veľmi páči, aj kľúčienka Nehanbi sa za Ježiša. Chcem sa s Vami podeliť, aký je to krásny pocit kráčať s našim Pánom Ježišom Kristom.

V tejto ťažkej dobe, keď sú zatvorené kostoly je veľmi dôležité, aby sa ľudia naučili nezatvrdzovať svoje srdcia pred Pánom Ježišom. Pán Ježiš trpel za nás na Kríži a ľudia veľakrát zabudnú, čo všetko pre nás Pán Ježiš urobil. Pán Ježiš stále pri nás stojí, či je nám dobre, či horšie.

Ja každý deň začínam modlitbou a s modlitbou aj zaspávam.

Modlím sa za Vás a Vašu záslužnú prácu, nech Vám naša Najdrahšia Panna Mária pomáha šíriť radosť medzi ľuďmi vašimi knihami a darčekmi.

S úctou Katarína, Budmerice

Pochválený buď Pán Ježiš Kristus,

Vážený pán Martin a všetci členovia Nadácie Slovakia Christiana, ďakujem Vám všetkým za kľúčienku Nehanbím sa za Ježiša a za knihu o pátrovi Piovi „Páter Pio z Pietrelciny, označený Bohom.“

Nehnevajte sa, že píšem neskoro, nie som veľký pisár, navyše som ochorel, lebo ma prefúklo, keď som pracoval okolo domu. Knižka aj kľúčienka sa mi veľmi páčia, chcem Vás poprosiť, či by ste mi neposlali aj ďalšie knižky a kľúčienky, lebo ich od mňa žiadajú moji známi.

Panna Mária Fatimská a páter Pio, orodujte za nás i za naše Slovensko, nech sa kostoly opäť otvoria.

Blažej, Orovnica

Redakčne krátené, celá mená autorov sú známe redakcii.

ADRESA REDAKCIE:

ul. Palackého 4
811 02 Bratislava
tel.: 02 / 222 000 63

E-MAIL

redakcia@spojenectvosmariou.sk

FACEBOOK

<https://www.facebook.com/slovakia-christiana>

V Nemecku po rozsudku o sexuálnom zneužívaní rezignovali biskupi

V Nemecku prebieha personálne zemetrasenie v dôsledku súdnych procesov ohľadom sexuálneho zneužívania v nemeckej cirkvi. V dôsledku znaleckého posudku zverejneného 18. marca o konaniach v prípadoch sexuálneho zneužívania v nemeckej arcidiecéze Kolín nad Rýnom suspendoval arcibiskup Rainer Maria Woelki kňaza o. Güntera Assenmachera. Jeho pomocný biskup Dominicus Schwarderlapp, bývalý generálny vikár arcidiecézy, ktorý je v správe vážne obvinený, požiadal pápeža o prijatie svojej rezignácie. Zároveň sa ospravedlnil všetkým obetiam.

Právna expertíza neodhalila zároveň žiadne pochybenia kardinála Woelkiho, ktorý bol v poslednom čase pod sústavnou paľbou ľavicových a liberálnych médií, čo sa však skôr dá vysvetliť jeho odmietaním nemeckej Synodálnej cesty, než skutočnou zodpovednosťou za škandály.

O prijatie svojej rezignácie požiadal pápeža aj hamburský arcibiskup Stefan Hesse. Súdny dokument predstavuje vážnu záťaž pre tohto hierarchu, ktorý spravoval od roku 2006 personálne oddelenie arcidiecézy v Kolíne nad Rýnom, a neskôr bol až do roku 2015 v tejto diecéze tiež generálnym vikárom. Správa dokumentuje v jeho konaní jedenásť pochybení.

Vo vyhlásení zverejnenom na webovej stránke hamburskej arcidiecézy sa hierarcha vyjadril, že v rámci svojich povinností konal v súlade so svojimi vtedajšími vedomosťami a svedo-

mím. Dnes vidí, že urobil chyby, ale rozhodne poprel účasť na zakrývaní sexuálneho zneužívania. Musí však prevziať svoj diel zodpovednosti za to, čo považuje za „zlyhanie systému“. Preto „*aby nedošlo k poškodeniu úradu arcibiskupa a hamburskej arcidiecézy*“, odovzdal svoju rezignáciu pápežovi a požiadal ho „*o okamžité prepustenie*“ z funkcie. 54-ročný arcibiskup Hesse stál na čele hamburskej arcidiecézy od roku 2015.

Feministky zapálili kostol

Feministky, lesbičky a ľavicoví radikáli vyšli 8. marca 2021 do ulíc kolumbijského hlavného mesta a protestovali proti násiliu na ženách a za transgenderovú rovnosť.

Ako obyčajne, boli pri tom mimoriadne agresívni, počas svojho „protestu“ podpálili dvere na kostole sv. Františka a Kríž pred kostolom. Komunisti, anarchisti, transgenderové osoby a feministky v Latinskej Amerike vychádzajú už tradične do ulíc, pričom čoraz agresívnejšie útočia na všetky symboly, ktoré sa im nepáčia. Mali by si však uvedomiť, že sloboda jedného končí tam, kde sa začína sloboda druhého. Ľavicové násilie je tak kontraproduktívne a bude len otázkou času, kedy sa im všetko vráti. Starostka Bogoty Claudia Lopezová je vyčítaním feministiek a anarchistov znechutená a uviedla, že dozrela doba, kedy bude potrebné tvrdo zasiahnuť proti deštruktívnym ľavicovým demonštráciám.

Názory latinskoamerických feministiek a anarchistov, v ktorých je spájaná katolícka Cirkev s násilím na ženách, sú skresľujúce. V Latinskej

Amerike, rovnako ako aj inde vo svete, sa s násilím veľmi často stretávajú mladé ženy v ľavicových subkultúrach, kde sú často týrané, nútené k prostitúcii a stávajú sa závislé od drog.

Čínska facka Svätej stolici

Keď v sobotu 22. septembra 2018 podpísala Svätá stolica neverejnú dohodu s čínskymi komunistami o vymenovaní biskupov, okomentoval to štátny sekretár Pietro Parolin týmito slovami:

„Svätá stolica sleduje pastoračný cieľ, totiž pomôcť miestnym cirkvám, aby sa im dostalo podmienok väčšej slobody, autonómie a organizácie a mohli sa tak venovať poslaniu ohlasovať evanjelium a prispievať k integrálnemu rozvoju človeka a spoločnosti.“

Platnosť zmluvy bola stanovená na dva roky, preto musela byť v októbri minulého roka obnovená. Aj vtedy zneli slová z Vatikánu povzbudivo: *„Podľa názoru Svätej stolice bol začiatok uplatňovania tejto dohody, ktorá má zásadný cirkevný a pastoračný význam, úplne pozitívny, vďaka dobrej komunikácii a spolupráci zainteresovaných strán, pokiaľ ide o obsah dohovoru. Svätá stolica preto zamýšľa pokračovať v otvorenom a konštruktívnom dialógu, zameranom na podporu života katolíckej Cirkvi a dobra čínskeho národa.“*

Zmluva a jej napĺňanie má však aj veľa kritikov. Medzi tých najznámejších a súčasne najvýznamnejších patrí kardinál a emeritný biskup Hongkongu, Joseph Zen, ktorý priebežne upozorňuje na zhoršujúce sa podmienky Rímu verných čínskych katolíkov, ich prenasledovanie sprevádzané aj búraním

kostolov. V septembri 2020 sa usiloval o stretnutie s pápežom Františkom, aby ho varoval pred vymenovaním nového biskupa Hongkongu, podporovaného Pe-kingom, nebol však prijatý.

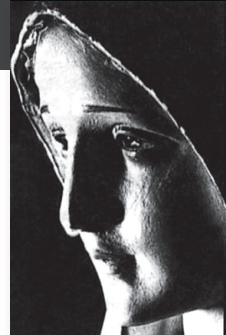
O oprávnenosti obáv biskupa Zena o ďalší osud katolíkov v Číne svedčí aj najnovšie Direktórium, vydané Štátnym úradom pre náboženské otázky. Vynechajme zo zreteľa článok 52, v ktorom sa hovorí, že reinkarnácia budúceho dalajlámu musí byť potvrdená Komunistickou stranou Číny a prejdime priamo k článku 16, ktorý sa zaoberá procesom menovania a svätenia katolíckych biskupov.

Procedúra začína „demokratickou voľbou“ nového biskupa „miestnou katolíckou komunitou“, pokračuje „schválením“ nového biskupa Čínskou katolíckou vlasteneckou asociáciou a od nej odvodenou Čínskou biskupskou konferenciou a končí svätením z rúk člena tejto konferencie. O úlohe pápeža či Svätej stolice nie je v novom Direktóriu ani slovo.

Má teda bližšie k realite postoj diplomata Parolina alebo hongkonského biskupa Zena?

Spracoval BM

Prosíme o modlitbu „Otče náš“ a „Zdravas, Mária...“ na úmysel odčinenia za každý pohoršujúci a urážlivý čin voči Pánovi Ježišovi a jeho Matke a tiež za prenasledovaných kresťanov.

MALÁ VIESKA

V dedinke Malá Vieska sa nachádza kostolík Narodenia Panny Márie, a v ňom mariánsky obraz – zázračná ikona pôčskej Bohorodičky. Prvé správy o existencii murovaného kostola v Malej Vieske pochádzajú z roku 1433. V 16. storočí kostol získali načas protestanti, po roku 1714 sa kostol opäť vrátil do katolíckych rúk. V roku 1733 nechalo mesto Košice kostolík zrenovovať.

Vznik pôčskej ikony je priamo spätý s kresťanom Ladislavom Csigrim, ktorý dal v roku 1675 Panne Márii sľub, že ak sa dostane z tureckého zajatia, venuje časť svojho majetku na Božiu slávu. Od 4. novembra do 8. decembra ikona 1696 ikona niekoľkokrát slzila.

Košickí jezuiti nechali vytvoriť tri kópie pôčskej ikony. Jeden obraz vrátili jezuiti späť do Pócsu, druhý obraz vzali jezuiti do Dómu sv. Alžbety v Košiciach, v košickej katedrále bol 9. júla 1807 postavený Oltár Pôčskej Panny Márie. Tretia kópia obrazu putovala do Viedne. Magdaléna Eleonóra, manželka cisára Leopolda I. Habsburského dala obraz zasadiť do skvostného rámu s drahokamami a vystaviť verejnej účte

na hlavný oltár chrámu sv. Štefana vo Viedni, kde sa nachádza dodnes, ikona však už nikdy neslzila.

Malá Vieska sa po roku 1733 stala postupne vyhľadávaným miestom mariánskych pútnikov z celého okolia. Od tej chvíle začali do Malej Viesky putovať gréckokatolíci, neskôr aj katolíci, ktorí sa dnes pred milostivým obrazom modlia túto modlitbu:

Modlitba pred milostivým obrazom

*pre tvoje slzy ťa prosím:
odpustenie mojich hriechov,
získaj pre mňa a pre mojich blízkych
požehnanie tvojho svätého Syna!
pomôž nám k cnostnému životu
a šťastlivo nás prived' do neba! Amen
Ó, slziaca Panna, ó, drahá Božia
Matka spomeň si na mňa u Ježiša
teraz a v hodine mojej smrti! Amen*

**Imprimatur J. E. Mons. Bernard Bober,
košický arcibiskup – metropolita, 2012**

V roku 1803 postavili na kopci v blízkosti lesa nový kostol zasvätený Panne Márii v neskorobarokovom štýle. Dňa 29. októbra 1831 pápež Gregor XVI. udelil pútnikom, ktorí budú putovať k milostivému obrazu Panny Márie v Malej Vieske, plnomocné odpustky. V blízkosti chrámu a cintorína sa nachádza známa Krížová cesta.

Púť k milostivému obrazu Panny Márie sa tu koná tradične 8. septembra na sviatok Narodenia Panny Márie.

Branislav Krasnovský